

HULP BIJ HERENIGING

'Vanaf het eerste moment wist ik dat ik hem kon vertrouwen'

Abel was nog maar veertien toen hij als vluchteling alleen in Nederland aankwam. Vrijwilliger John hielp Abel bij de hereniging met zijn moeder, broertjes en zusje. 'Nu mijn familie er is, voel ik me weer veilig.'

TEKST EDITH TULP FOTOGRAFIE GOEDELE MONNENS

Met zichtbaar genoeg kijkt de 17-jarige Abel Habtom naar de lunch die zijn moeder voor hem op tafel zet. Een injera (een Eritrese "pannenkoek"; red.) met daarop een bonensausje en groene peper. Wat heeft hij dit lang moeten missen! Drie jaar om precies te zijn. 'Abel was al een opgewekte jongen,' zegt juridisch begeleider John Basoski (73), 'maar nu hij weer samen is met zijn familie is hij nóg vrolijker.'

Abel was veertien jaar toen hij alleen uit Eritrea vluchtte. Zijn vader was al eerder naar Israël gevlucht, om zo aan de eindeloze dienstplicht in het land te ontsnappen. Abel wachtte hetzelfde lot. Omdat hij niet naar school ging, die te ver weg van zijn huis was, dreigde hij al op zijn zestiende het leger in te moeten. Via Ethiopië, Soedan en Libië wist hij Italië te bereiken en van daaruit Nederland. Een helletocht die zeven maanden duurde. Nog eens twee jaar wachtte hij op zijn vader

John (73)

is gepensioneerd en vrijwillig juridisch begeleider bij Vluchtelingen-Werk. John ging mee naar Schiphol om Abels familie op te halen.

die in het kader van gezinshereniging in januari naar Nederland kwam. Ze hadden elkaar zeven jaar niet gezien. 'Ik was zo blij,' vertelt Abel. 'Opeens had ik weer een vader met wie ik samenwoonde en die voor me zorgde, boodschappen deed, kookte en me wakker maakte om naar school te gaan.'

Een luisterend oor

John deed het intakegesprek met zijn vader en maakte zodoende ook kennis met Abel. 'Ik vond hem meteen een plezierige jongen, open, serieus en met al een prima taalbeheersing. Dat was natuurlijk handig omdat hij voor zijn vader kon vertalen.' John begeleidde vader en zoon met de enorme papierwinkel rond de hereniging van Abels moeder, zusje en drie broertjes die ondertussen al naar Ethiopië waren gevlucht. 'Ik miste mijn familie heel erg,' zegt Abel. 'Ze zaten in een vluchtelingenkamp waar ze ziek werden en bijna geen medische zorg kregen. Mijn

Abel (17)

vluchtte toen hij veertien was uit Eritrea. Hij gaat naar de havo en wil later automonteur worden.

vader en ik wilden dat ze zo snel mogelijk kwamen.'

In juli kwam het langverwachte bericht: ze mochten komen. Abel en John zagen elkaar soms wel twee keer per week om de komst zo goed mogelijk voor te bereiden. Abel: 'Het wachten duurde erg lang, maar John zei dat ik altijd bij hem terecht kon als ik me zorgen maakte. En dat deed ik ook. Al vanaf het eerste moment wist ik dat ik hem kan vertrouwen. Hij luistert goed naar me en begrijpt me. Als hij zegt dat het goed komt, komt het ook goed.'

'Bijzonder aan Abel is dat hij onder alle omstandigheden kalm blijft,' vertelt John. 'Zo was er voordat ze kwamen gedoe over de vliegreis. De beste optie was dat de familie over Dubai zou vliegen. Maar dan moesten ze daar wel een nacht wachten op een aansluitende vlucht. Vooral zijn vader maakte zich daar erg ongerust over. Waar moesten ze dan logeren? En hoe wist hij zeker dat ze dat vreemde land ook weer uit

kwamen als ze daar eenmaal waren beland? Hij vertrouwde het niet en wilde dat ze via Italië vlogen, maar dat was een te duur alternatief. Ik legde uit dat ze op de luchthaven in een transitthal zouden verblijven en dat ze helemaal niet het land in gingen. Hij liet zich pas overtuigen toen Abel tegen hem zei dat hij gewoon moest accepteren dat ze via Dubai zouden vliegen. Dat vond ik sterk van Abel.'

Een nieuwe start

In september was het zo ver. Het bleef spannend tot op het laatste moment. Omdat er iets mis was gegaan met de spelling van de naam van Abels moeder in het visum, was het nog maar afwachten of zij naar buiten kwam op Schiphol. 'Na de landing duurde dat nog eens anderhalf uur,' herinnert John zich. 'Maar op een gegeven moment kwamen de broertjes naar buiten. Achter hen het zusje en eindelijk ook zijn moeder. De familie vloog naar elkaar toe en er vond een enorme ontlading plaats. Die omhelzing was het moment dat hun leven weer opnieuw begon. Het was ook de eerste keer dat Abels vader zijn jongste zoon zag. Voor mij was dat heel bijzonder en ontroerend. 'Ook al is de familie nu herenigd, blijf ik hen zien. Ze krijgen waarschijnlijk een huis bij mij in de buurt en ik wil ze daar graag bij begeleiden.'

Abel: 'Ik herkende eerst mijn broertjes niet en mijn moeder was ouder geworden. Het duurde twee dagen voordat ik echt weer het gevoel kreeg dat zij mijn moeder is en dat ze nu weer voor me zorgt.' Tevreden neemt Abel een hap van zijn injera. 'We hopen snel ons leven op te pakken. Ik ga nu naar de havo en wil later graag automonteur worden. Maar het belangrijkste is dat we nu weer bij elkaar zijn. Nu mijn familie er is, voel ik me weer veilig.' ■

